

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.632 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 december 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn van Syrische nationaliteit.

Eerste verzoeker verklaart op 17 april 2005 België te zijn binnengekomen en vraagt op 18 april 2005 asiel aan.

Op 3 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 3 juni 2007 komen de echtgenote van eerste verzoeker, tweede verzoekster, en hun drie kinderen België binnen.

Tweede verzoekster vraagt op 5 juni 2007 asiel aan.

Op 11 december 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Tegen deze beslissingen tekenen verzoekers beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 8291 en arrest nr. 8292 van 3 maart 2008 deze beroepen verwerpt.

Op 25 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker.

Op 4 februari 2008 dienen verzoekers elk een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvragen worden op 12 november 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de heer F. (...) sinds april 2005 in België verblijft, dat hij zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving, dat hij zich enorm en met succes heeft ingespannen om de Nederlandse taal te leren, dat hij zeer goed Nederlands spreekt, dat hij tal van andere diploma's en getuigschriften behaald heeft m.n. een certificaat maatschappelijke oriëntatie, certificaten opleiding Nederlands, certificaten van beroepsopleiding bij de VDAB en dat hij werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Ook het feit dat mevrouw R. (...) sinds juni 2007 in België verblijft, dat zij een getuigschrift voor de Cursus Maatschappelijke Oriëntatie voorlegt, dat zij getuigenverklaringen voorleggen van ondermeer de maatschappelijk assistente bij het OCMW, van mevrouw K. M. (...) en van de leerkrachten van het Koninklijk Technisch Atheneum en dat zij een uitgebreide vriendenkring hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. §,2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de heer F. (...) tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 05.03.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer F. (...) vroeg op 18.04.2005 asiel aan. Mevrouw R. (...) vroeg asiel aan op 05.08.2007. Deze twee asielaanvragen werden afgesloten op 05.03.2008 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus +

weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25.03.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 25.03.2008, hun via gekozen woonplaats betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit legaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure- namelijk voor de heer F. (...) bijna 2 jaar en 11 maand en voor mevrouw R. (...) 9 maanden- waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst ten verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toeft zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds april 2008 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen van onberispelijk gedrag zouden zijn en dat ze over een blanco strafregister beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen over geen inkomsten zouden beschikken in hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van beide partijen wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet), schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht.

2.1.

De verzoekende partij is een voorbeeld familie van integratie. Zowel de ouders als kinderen spreken Nederlands. Zij zijn volledig geïntegreerd in de gemeente Essen, alwaar zij wonen.

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat er uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

Dit is ten onrechte gezien de machtigingen tot verblijf die aan vreemdelingen op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet worden gegeven, in de meerderheid van de gevallen worden gegeven aan vreemdelingen met een illegaal verblijf in het kader van de discretionaire appreciatiebevoegdheid van de bevoegde Minister op heden.

Eveneens is deze ook strijdig met de motivering dat de elementen met betrekking tot integratie het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het (oud) artikel 9 lid 2 Vreemdelingenwet.

Daarnaast is de rechtspraak van de Raad van State door u bekend waarin wordt gesteld dat de elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag en dus dienen onderzocht te worden.

2.2.

Volgens de verwerende partij wordt gesteld dat de asielprocedure van de verzoekende partij niet als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Dit is ten onrechte.

De heer E. F. (...) heeft asiel aangevraagd op 18 april 2005. De afwijzende beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd genomen op 5 maart 2008. Deze asielprocedure heeft bijna 2 jaar en 11 maanden geduurd.

Dit terwijl zijn AI maar werd ingehouden in mei 2008. Dit is 3 jaar en 1 maand nadat hij asiel heeft aangevraagd.

Op heden zijn ook zijn kinderen hier aanwezig. Eén kind is op heden meerderjarig J. F. (...) (° 17/04/1990) maar minderjarig bij haar aankomst in België (3 juni 2006). De twee jongste kinderen zijn minderjarig en dus tot op heden schoolplichtig, C. F. (...) (° 23/03/1993, 15 jaar) en F. F. (...) (° 11/09/1997, 11 jaar).

Niettegenstaande dat de kinderen niet maar later aangekomen zijn, dient voor de berekening van de langdurige asielprocedure de volledige procedure van de heer E. F. (...) in rekening te worden gehouden met de termijn dat hij legaal in België was. Dit is tot de intrekking van zijn AI, nl. mei 2008. Dus een termijn van 3 jaar en 1 maand.

Indien er geen rekening wordt gehouden met de periode dat de AI nog geldig was, dan dient er wordt te termijn berekend van de asielaanvraag 18 april 2005 tot en met de uitvoerbare beslissing over de asielaanvraag en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 25 maart 2008 werd verzonden en een termijn van 15 dagen na de kennisgeving gaf. Dus de laatste dag legaal verblijf was 9 april 2008.

Volledig ten onrechte wordt door de verwerende partij voor de termijn van de berekening van de langdurige asielprocedure en een mogelijke regularisatie omwille van de onredelijke lange termijn, geen rekening gehouden met de schoolgaande kinderen.

Gezien op dat moment de verplicht - schoolgaande kinderen van de heer E. F. (...) ook aanwezig zijn op het Belgisch grondgebied komt hij in aanmerking voor regularisatie.

Indien men de termijn van zijn AI, dus legaal verblijf in België in aanmerking neemt: dan komt men aan een termijn van 3 jaar en 1 maand.

Indien men de termijn van de asielaanvraag tot het bevel om het grondgebied te verlaten, nl. vanaf 10 april 2008. Dit is 8 dagen tekort voor een termijn van 3 jaar.

"Personen die enkele dagen of weken te kort komen om te voldoen aan de termijn van vier of drie jaar asielprocedure, kunnen eventueel in aanmerking komen als zij een zeer sterke "integratie " of duurzame banden met België kunnen aantonen ".

(<http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=16>)

De integratie van de verzoekende partij is duidelijk bewezen aan de hand van de vele overtuigingsstukken die bij de oorspronkelijke regularisatieaanvraag werden gevoegd (taalkennis, werkbereidheid, schoolplichtige kinderen, beroepsopleidingen, verklaringen van vrienden/kennissen/werkgevers, etc, stuk 2).

2.3.

In de regeringsverklaring van 18 maart 2008 heeft de huidige Regering Letorme I de hoop en indruk gegeven dat er nieuwe criteria voor regularisatie zullen worden vastgelegd.

Eén van deze punten van de nieuwe richtlijnen die wordt aangehaald in het regeerakkoord van 18 maart 2008 is de invoering van een economisch migratie en regularisatie op basis van werkgelegenheid.

De verzoekende partij is reeds van vóór 31 maart 2007 in België zoals één van de voorwaarden in het regeerakkoord. Hij is uiterst dynamisch en jong en zal het gemakkelijk hebben om een job te vinden in België. Dit kan hij reeds bewijzen door een arbeidsbelofte die hij ontvangen heeft (stuk 2).

Door op heden reeds een onontvankelijkheidsbeslissing uit te spreken, zonder te weten of de verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor de nieuwe regelgeving worden het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur geschonden en de materiële motiveringsplicht gezien in de

bestreden beslissing helemaal geen gewag wordt gemaakt van De regeringsverklaring van 18 maart 2008.

Recent verklaarde Minister Turtelboom, Minister van Asiel en Migratie, immers :

" Hoe kunnen mensen zonder papieren een job voorleggen? Dat is toch bijna contradictorisch?

Door de kruising van hun kwalificaties en onze knelpuntberoepen kunnen we perfect inschatten hoe snel ze aan werk zullen geraken. Ook iemand die over een werkaanbod van een bonafide werkgever beschikt, komt in aanmerking voor regularisatie." (Interview met Minister van Asiel- en Migratiebeleid, mevrouw Annemie Turtelboom, De Metro, d.d. 24 november 2008, p. 4, Verzoeker zet vet)"

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur verzoekers nalaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdig beginsel precies geschonden wordt geacht. Dit onderdeel van het middel is aldus naar het oordeel van verwerende partij onontvankelijk bij gebreke aan omschrijving van een voldoende duidelijke rechtsregel. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan het middel niet worden aangenomen aangezien het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. In zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, merkt verwerende partij op dat de gemachtigde van de minister gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard. De overwegingen in de bestreden beslissing laten aan verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag door de gemachtigde van de minister onontvankelijk wordt geacht. Er werd volgens verwerende partij voldoende geantwoord op de door verzoekers in het kader van hun aanvraag voorgelegde elementen. De motieven vervat in de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Ook de elementen van integratie werden mee in overweging genomen doch de gemachtigde heeft beslist dat deze niet konden worden aangenomen. Verzoekers kunnen tenslotte niet dienstig verwijzen naar een regeringsverklaring nu zij volkomen in gebreke blijven te specificeren welke passage zij zouden kunnen bedoelen en bovendien maakt een regeringsverklaring geen bron van recht uit. Het enig middel kan derhalve niet worden aangenomen.

3.3. In hun repliekmemoirie halen verzoekers de passage aan van de regeerverklaring waarop zij in hun verzoekschrift doelden en die als volgt luidt: *"10. Migratie In overleg met de gewesten en de sociale partners voert de regering op korte termijn en mogelijkheid van economische migratie in, rekening houdend met de huidige reserves op de arbeidsmarkt en de effecten van de nakende opheffing van de beperkingen op het vrij verkeer van werknemers van de nieuwe EU-lidstaten. Tegelijk zal ze bepalen onder welke voorwaarden mensen die ten minste sedert 31 maart 2007 duurzaam op het grondgebied verblijven en een vaststaand werkaanbod hebben, het statuut van zelfstandigen verwerven of dit binnen een periode van 6 maanden kunnen bewijzen uitzonderlijk een arbeidsvergunning en daaraan verbonden verblijftitel kunnen verwerven.*

De regering opteert voor een regularisatiebeleid op individuele basis. De regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden zullen worden verduidelijkt in een omzendbrief (langdurige procedure, ziekte en een prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering). Het criterium m.b.t. de langdurige procedure zoals tot nog toe toegepast hield enkel rekening met een asielpcedure van 3 jaar (met kinderen) of 4 jaar (zonder kinderen). Dit breiden we uit naar 4 of 5 jaar in procedure waarbij de Raad van State en/of art. 9,3 oude vreemdelingenwet volgend op een asielpcedure wordt meegerekend. Bij de beoordeling van de prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering kan rekening worden gehouden met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst m.b.t. de kennis van één van de landstalen, schoolloopbaan en inburgering van de kinderen, werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien. In elk van voormelde gevallen wordt nagegaan of betrokkene geen gevaar betekent voor de veiligheid en openbare orde.

Op grond van recente wetenschappelijke studies, onderzoekt en beslist de regering op korte termijn over de wenselijkheid om een onafhankelijke commissie te belasten met de exclusieve bevoegdheid om te beslissen over regularisatie- aanvragen, op grond van de gepreciseerde criteria."

Voor het overige herhalen ze de middelen zoals weergegeven in hun verzoekschrift.

3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel die of het rechtsbeginsel dat zou geschonden zijn, wordt aangeduid, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Uit lezing van het enig middel blijkt niet welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur verzoekers geschonden achten zodat het middel op dit punt onontvankelijk is.

3.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan deze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers voeren eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische

diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Eerste verzoeker voerde in zijn aanvraag met betrekking tot het bestaan van buitengewone omstandigheden het volgende aan:

“2. Redenen die een beroep op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen

3. Verzoeker woont inmiddels bijna 3 jaar in België, Ook alle gezinsleden van verzoeker (echtgenote en drie minderjarige kinderen) wonen in België bij verzoeker.

Er bestaan bijzondere omstandigheden die verhinderen dat verzoeker en zijn gezin zouden terugkeren naar hun land van oorsprong.

Verzoeker verblijft bijna drie jaar in België en heeft geen belangen meer in zijn land van herkomst. Al zijn gezinsleden wonen inmiddels immers bij hem in België.

Bovendien beschikt verzoeker in België over een inkomen uit een vaste arbeidsbetrekking (stukken 17-22), terwijl hij in zijn land van herkomst niet over inkomsten zou beschikken.

Tenslotte dient er eveneens op te worden gewezen dat de kinderen van verzoeker, F. (...), C. (...) en J. (...) F. (...), in België voltijds dagonderwijs volgen (stukken 24-28). Het ware strijdig met het recht op de eerbiediging van het gezinsleven (art. 8 EVRM) om de gezinsleden te scheiden terwijl de kinderen in België hun studies afwerken.

4. In wat volgt zal bovendien worden aangetoond dat verzoeker, gedurende de periode van bijna 3 jaar die hij reeds in België verblijft, zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hetzelfde geldt voor zijn gezinsleden.

5. De effectieve integratie van verzoeker blijkt vooreerst uit het feit dat verzoeker, van bij zijn aankomst in België, zich enorm en met succes heeft ingespannen om de Nederlandse taal te leren. Bovendien heeft verzoeker tal van andere diploma's en getuigschriften behaald teneinde zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten.

In chronologische volgorde kunnen de volgende diploma's en getuigschriften worden vermeld:

- Certificaat van maatschappelijke oriëntatie van 27 oktober 2005 (stuk 5); Deelcertificaat van de module Nederlands voor anderstaligen (breakthrough) van 21 januari 2006 (stuk 6);
- Certificaat van de opleiding Nederlands voor anderstaligen (Richtgraad 1) van 30 juni 2006 (stuk 7);
- Attest van inburgering van 12 september 2006 (stuk 8);
- Getuigschrift van Beroepsopleiding bij de VDAB voor het programma 'Nederlands voor anderstaligen' van 30 april 2007 (stuk 9);
- Getuigschrift van de VDAB voor de opleiding 'Aangename kennismaking met de computer' van 17-21 september 2007 (stuk 10);
- Getuigschrift van Beroepsopleiding bij de VDAB voor het programma 'Onderhoudsvakman gebouwen' van 5 oktober 2007 (stuk 11);
- Getuigschrift van Beroepsopleiding bij de VDAB voor de opleiding 'Startpakket Office en Internetgebruik' van 13 november 2007 (stuk 12).

6. Deze inspanningen van verzoeker zijn geenszins zonder gevolg gebleven.

Op 7 april 2006 werd tussen verzoeker en de VZW PWA Essen een PWA-arbeidsovereenkomst gesloten (stuk 13). Op grond van deze overeenkomst verrichtte verzoeker in 2006 regelmatig werk (stukken 14-16).

Thans is verzoeker tewerkgesteld als techniker bij het (...) (stukken 17-22).

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker zich perfect heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt zeer goed Nederlands, heeft zich omgeschoold teneinde een arbeidsbetrekking te vinden en is momenteel tewerkgesteld waardoor hij over een eigen inkomen uit arbeid beschikt.

7. Niet alleen verzoeker, maar ook zijn gezinsleden getroosten zich enorme inspanningen om zich in België te integreren.

De echtgenote van verzoeker, D. M. R. (...), heeft reeds binnen het halfjaar nadat zij in België is aangekomen, het getuigschrift voor de Cursus Maatschappelijke Oriëntatie behaald (stuk 23). Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat ook de echtgenote van verzoeker enorm gemotiveerd is om hier in België samen met haar gezin een nieuw leven te kunnen opbouwen.

De kinderen van verzoeker, F. (...), C. (...) en J. (...) F. (...), lopen in België school. De twee oudste kinderen, C. (...) en J. (...) F. (...), gaan naar school in het (...). De jongste dochter, F. F. (...), zit in het lager onderwijs, (...). De kinderen behalen puike schoolresultaten. Dit blijkt overduidelijk uit de bijgevoegde schoolrapporten en commentaren van de leerkrachten (stukken 24-28).

8. De integratie van verzoeker en zijn gezinsleden blijkt eveneens uit de verklaringen van tal van personen.

Aldus verklaart mevrouw S.C., maatschappelijk assistente bij het OCMW van Essen, het volgende (stuk 29):

"Dhr. F. E. (...) is een kandidaat politiek asielzoeker afkomstig uit Syrië. Op 18/04/2005 vroeg dhr. asiel aan in België. Enkele maanden later op 03/06/2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag. Tegen deze beslissing tekende dhr. F. beroep aan bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze laatste instantie nam op 13/07/2005 een ontvankelijkheidsbeslissing. Op die dag is het onderzoek ten gronde gestart. Het CGVS nam een negatieve beslissing. Op dit moment is het beroep bij de raad voor vreemdelingenbetwistingen lopende. Op 04/06/2007 meldde dhr. F. ons dat zijn vrouw en drie dochters in België waren en dat zij bij hem verbleven. Zijn vrouw en dochters hebben ook asiel aangevraagd en werden aan ons bestuur toegewezen. Dhr. en zijn familie zijn goed gekend bij ons op de bureel. Dhr. F. (...) is zeer actief geweest de voorbije jaren: hij volgde nauwkeurig zijn Nederlandse lessen en zijn inburgeringscursus, hij heeft opleidingen bij de VDAB (bijvoorbeeld onderhoudsvakman

voor gebouwen, startpakket office en internetgebruik voor anderstaligen, voltooiingsstage,...) gevolgd en heeft klusjes voor de PWA gedaan. Tijdens de lessen is hij zeer zelden afwezig geweest, was altijd stipt en correct. Nadien heeft dhr. F. (...) 2 weken stage gelopen bij de klusjesdienst van het (...). Deze stage is zeer positief verlopen en beëindigd. Dhr. spreekt goed Nederlands, aangezien hij er veel voor over heeft om goed ingeburgerd te geraken in België. Dhr. werkt sinds 19/11/2007 als techniker in het (...).

Mevr. heeft reeds een cursus voor maatschappelijke oriëntatie gevolgd en gaat binnenkort Nederlandse taallessen volgen. De twee oudste dochters J. (...) en C. (...) gaan naar het middelbare onderwijs, (...). De jongste dochter F. (...) gaat naar het lager onderwijs, (...).

In juni 2007 kreeg het gezin equivalent kinderbijslag ten bedrage van 620,05 EUR per maand, maar gezien dhr. werkt sinds 19/11/2007 als techniker in het (...), heeft dhr. F. (...) recht op kinderbijslag via de kas van zijn werkgever. Sedert november 2007 heeft het OCMW voorschotten van het kindergeld uitbetaald aan de familie. Die voorschotten voor de maand november en december heeft de familie reeds terug betaald aan het OCMW.

De familie F. is sedert kort op zoek naar een andere woning, gezien zij op dit ogenblik maar één slaapkamer hebben. Zij zoeken geregeld in de kranten of op het internet naar een geschikte woning voor hen.

De familie F. (...) is al goed geïntegreerd in België, gezien dhr. zeer actief is geweest vanaf het ogenblik dat hij op dit grondgebied verblijft. De drie dochters gaan naar school, spreken Nederlands, hebben vele sociale contacten, zowel Belgische als buitenlandse. De moeder heeft deelgenomen aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en gaat binnenkort Nederlandse taallessen volgen. Van zodra zij voldoende Nederlands kan spreken, is zij bereid om op zoek te gaan naar werk en zich in te schrijven bij de VDAB. Zowel vader, moeder als de kinderen hebben hier in Essen al een heel sociaal netwerk opgebouwd en hebben vele vrienden waar zij op kunnen rekenen.

De familie wil zeer graag in België verblijven en hier een zekere en stabiele toekomst uitbouwen, vooral voor de toekomst van de kinderen. De drie dochters hebben het in België aangenaam naar hun zin, kunnen meer tot zichzelf komen en kunnen de mogelijkheid hebben om een zekere toekomst te bekomen. De onzekerheid die er nu heerst, weegt psychologisch zwaar zowel voor de vader, als voor de moeder en de kinderen.

Ik meen dat dit te beschouwen is als een humanitaire en wettelijke reden ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden. Ik kan hun aanvraag dan ook ten volle ondersteunen."

Mevrouw K.M. voegt hieraan het volgende toe (stuk 30):

"Ik ben M.K. en ik ken E. F. (...) en de kinderen heel goed en ze zijn heel aardige mensen. En ze verdienen het om hier in België te blijven."

Ook de leerkrachten van het (...), waar C. (...) en J. (...) F. (...) school lopen, loven de familie van verzoeker, en wel op de volgende wijze (stuk 11):

"C. F. (...) en J. F. (...) startten op 1 september 2007 in onze onthaalklas om Nederlands te leren. Het zijn aangename en gemotiveerde leerlingen die zich steeds goed inzetten tijdens de les. Ze hebben allebei reeds hard gewerkt om zich het Nederlands eigen te maken. Ook buitenschools doen ze veel inspanningen om onze taal te leren. Het schoolwerk is altijd in orde en ze behalen dan ook goede resultaten. C. F. (...) vorderde zo uitzonderlijk goed dat ze reeds in de tweede trimester kon doorstromen naar het reguliere onderwijs. Ze stroomde door naar 1A en nu legt ze zich vol enthousiasme toe op bijkomende vakken als Engels, Frans, biologie, aardrijkskunde, geschiedenis.

Naast de schoolse inzet zijn deze meisjes ook erg sociaal en leggen ze gemakkelijk contacten met de andere leerlingen van onze school. Daarbij wensen wij te vermelden dat de familie F. (...) begaan is met de integratie in de school en in de maatschappij. Wij zijn ervan overtuigd dat deze leerlingen zeer veel capaciteiten hebben en zij zich met zeer veel inzet aan hun studies zullen wijden om zo volledig in onze maatschappij te integreren.

Wij vinden dan ook dat de familie van C. (...) en J. (...) alle kansen moet krijgen om een nieuw leven op te bouwen hier in België."

9. Tenslotte dient nog de aandacht te worden gevestigd op het feit dat verzoeker en zijn gezinsleden, zowel in de omgang met hun medemensen als in hun contacten met de overheid, blijk geven van een onberispelijk gedrag. Verzoeker en zijn gezinsleden hebben een blanco strafregister."

Tweede verzoekster voerde in haar aanvraag met betrekking tot het bestaan van buitengewone omstandigheden dezelfde elementen aan als eerste verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvragen van verzoekers.

Het feit dat verzoekers zich in essentie beperken tot theoretische opmerkingen en vage en algemene beweringen en met hun betoog laten uitschijnen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister, volstaat evenwel niet om de door hen aangevoerde schending aannemelijk te maken. In zoverre het de bedoeling van verzoekers lijkt te zijn om, aan de hand van hun betoog, de Raad hun aanvraag te laten heronderzoeken, dient nogmaals te worden opgemerkt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Er kan niet worden ingezien op welke wijze de opmerking van verzoekers dat de *“machtigingen tot verblijf die aan vreemdelingen op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet worden gegeven, in de meerderheid van de gevallen worden gegeven aan vreemdelingen met een illegaal verblijf”* aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder stellen verzoekers dat het motief dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput strijdig is met de motivering dat de elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, lid twee van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in waarom deze motiveringen onderling tegenstrijdig zouden zijn en verzoekers laten na dit te verduidelijken. In casu bespreekt de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en komt ze tot de vaststelling dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd die een aanvraag in België rechtvaardigen. Waar de bestreden beslissing verwijst naar de integratie van verzoekers die zij verworven hebben tijdens hun illegaal verblijf, motiveert ze dat deze elementen geen aanvraag in België rechtvaardigen. Aldus bespreekt de beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag. Ter verduidelijking stelt de bestreden beslissing dat zo verzoekers een ontvankelijke aanvraag indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, verzoekers de elementen van integratie kunnen aanvoeren ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag. Dit deel van de beslissing verduidelijkt aldus dat de elementen van integratie voornamelijk de gegrondheid van de aanvraag betreffen. In casu behandelt de beslissing enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag en is de gegrondheid nog niet aan de orde. Verzoekers betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreft, merkt de Raad op dat verzoekers hebben nagelaten te preciseren over welke arresten het juist gaat. Bovendien laten verzoekers na uiteen te zetten op welke wijze deze elementen van integratie een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Verzoekers geven immers in hun aanvragen geen redenen op waarom het voor hen bijzonder moeilijk is om ten gevolge van hun integratie hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur en de graad van integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Verzoekers tonen niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig is.

In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hun asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Ze geven daarom een uiteenzetting van de verschillende termijnen waarmee verwerende partij rekening had moeten houden. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers betreffende gegevens voor het eerst in hun verzoekschrift aanvoeren, zodat het de administratie dan ook niet ten kwade kan worden geduid met deze elementen geen rekening te hebben gehouden. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat de duur van de asielprocedure van verzoeker twee jaar en elf maanden heeft geduurd en die van

verzoekster negen maanden, en dat dit niet van die aard is om ze als onredelijk lang te beschouwen. De omstandigheid dat verzoekers in het middel aanvoeren dat verzoeker een legaal verblijf heeft gehad van drie jaar en één maand doet hieraan geen afbreuk. Daarnaast merkt de Raad op dat, in zoverre het de bedoeling van verzoekers is om met dit betoog de Raad uit te nodigen hun aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf te heronderzoeken, het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

Verzoekers betogen dat in de regeringsverklaring van 18 maart 2008 de regering Leterne I de hoop en indruk gegeven heeft dat er nieuwe criteria voor regularisatie zullen worden vastgelegd. Eén van de punten van de nieuwe richtlijnen die worden aangehaald in het regeerakkoord van 18 maart 2008 is de invoering van een economische migratie en regularisatie op basis van werkgelegenheid. Eerste verzoeker verduidelijkt dat hij reeds van vóór 31 maart 2007 in België is, zoals één van de voorwaarden in het regeerakkoord. Hij is uiterst dynamisch en jong en zal het gemakkelijk hebben om een job te vinden in België. Dit kan hij reeds bewijzen door een arbeidsbelofte die hij ontvangen heeft en dat hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Verzoekers concluderen dat door op heden een onontvankelijkheidsbeslissing uit te spreken, zonder te weten of de verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor de nieuwe regelgeving het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden en de materiële motiveringsplicht gezien in de bestreden beslissing helemaal geen gewag wordt gemaakt van de regeringsverklaring van 18 maart 2008.

De Raad merkt op dat een regeerakkoord geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. Het loutere feit dat een beslissing in strijd zou zijn met een regeerakkoord kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing onwettig is. Hetzelfde geldt uiteraard ook voor een verklaring van de minister van Migratie- en asielbeleid in “Metro” van 24 november 2008.

Er dient verder op te worden gewezen dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk is of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de minister een incorrecte invulling zou gegeven hebben aan het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Verzoekers tonen niet aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.